

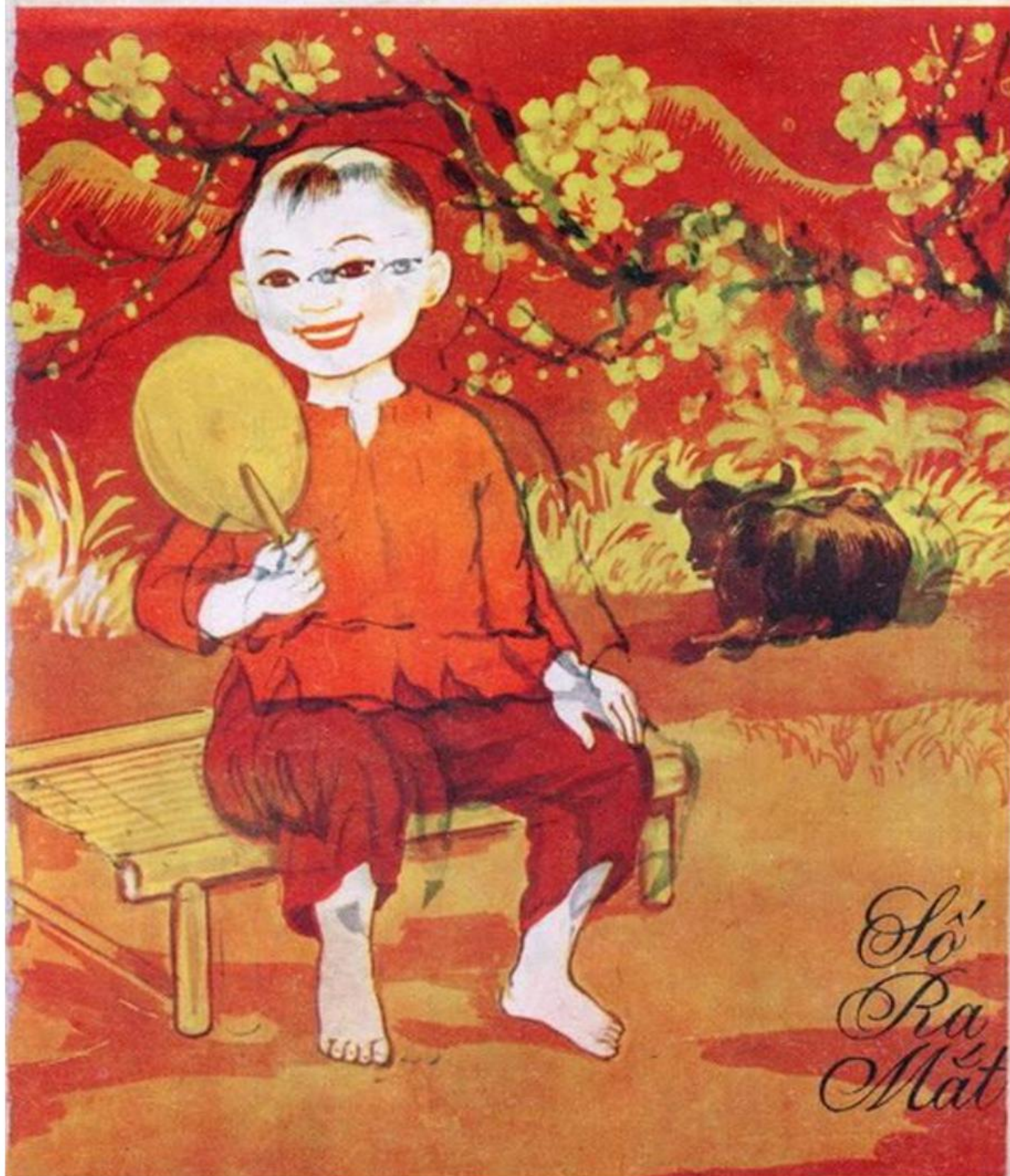
Thăng **bờm**

TUẦN BÁO
HƯỚNG DẪN
GIÁO DỤC
THIỀN NH
VIỆT-NA

1

Chủ nhiệm : Nguyễn - Vỹ

Đầu Xuân Canh Tuất 1

Lố
Ra
Mất

Thơ

bờm

TUẦN BÁO QUẠT MƠ

CHỦ BÚT : CHỊ DIỆU-HUYỀN
THƯ KÝ TÒA SOẠN : THẮNG BỜM
PHÓNG VIÊN GÁI : BÉ KIM
(Bút hiệu Kim-chích-chòe)
PHÓNG VIÊN TRAI : THẮNG NGỌNG

TÒA SOẠN VÀ TRỊ SỰ : 522 Bis, Trương-minh - Giảng, Saigon
Đ.T. 41.095

*Tổ báo vui, trẻ, bổ ích
lành mạnh nhất
của tuổi thơ*

Chủ-nhiệm :

:: NGUYỄN-VỸ

Giám-đốc trị-sự

: PHAN-NHƯ-HÒA

Họa-sĩ

: ANH-THƯƠNG - LÊ-HUYỀN

Trình bày

: PHAN-BÁ-PHỤNG

Thư từ, Bài vở gửi : Ô. NGUYỄN-VỸ

Bưu phiếu, Chi phiếu đề : Ô. PHAN-NHƯ-HÒA

Thăng Bôm, Bé Kim, Thăng Ngọng

Thân ái chào
Toàn thể Thiếu niên Việt Nam!

Các Bô ơi!
Các Bô ạ!

Tui tui, là Thăng Bôm, 15 tuổi, bút hiệu "Quat Mo";
Bé Kim, 11 tuổi, bút hiệu "Kim Chích-choè", và
Thăng Ngọng, 13 tuổi rưỡi, bí danh "Thế-nà-Thế-nào".

Thân dịp Năm mới con chó,
tui này thân ái gửi đến tận tay các bô,
tờ Tuần báo Đặc biệt của tui mình
đây ạ!

Này các bô ạ,

Có phải từ trước tới nay tui mình thường nghe các lớp Người lớn,
các bác Cha, Chú, Bác, các Thầy giáo,
các Cô giáo dạy cho tui mình rằng:
"Thiếu Niên là Mầm Non của Đất
Nước" là "Hột giống của Quốc-Gia",
là "Trồng-lai của Dân-Tộc" vân vân
vân vân... có phải không ạ? Tui
con nít chúng mình đùa nào nghe những lời cứng yếu đó mà không
nở lỗ mũi? Ha! Ha! Mấy anh lớn, và mấy chị lớn, cũng viết về tui

mình không kém, nào gọi lũ nhãi con này là
Tuổi Vàng, là Tuổi Hoa, Mầm Xanh,
Sơn Ca. Nghe nên thò nên mõng quá-xá-cổ.

Ha! Ha! Khoái ác!

Thế nhưng mà, hồng hiệu lăm sao cũng các ông Ngươi lớn, họ lại cứ cho tui mình đọc toàn những chuyện nhảm nhí, dỏ-bắn, những chuyện trai gái truy-lạc, cao-bồi, hippy, những chuyện đâm chém, dao găm,

mặt nạ, cướp bóc, thế nà thế nào? Hả các bố, tui mình hồng hiệu, thế nà thế nào có chú?

Nhiều khi Ba Má tui mình thấy những chuyện rất có hại cho tuổi trẻ, cấm không cho tui mình đọc những loại sách báo dẫu độc. Vậy mà tui mình cũng cứ quen thói, nhìn tiền Cha Mẹ cho ăn quà đi mua lén đọc

cho kỳ được, thế nà thế nào? Hổ các bố, thế nà thế nào?

Tui mình của thế hệ Hôm Nay đã bắt đầu có ý thức, nhận thấy tâm-hồn tui mình bị dẫu độc kình-khủng, tánh nết tui mình bị huỷ-hồng quá xá, tui mình nhiều đũa ăn nói lỗ-mãng,

hành-động cao-bồi, hippy một cây xanh-dòn!...

Chao ôi, thế nà thế nào?... Lơì Lắt ôi, tui mình là con Tiên cháu Rồng mà huỷ-hồng quá nhui thế, Thế nà thế nào?

Tui mình bị nhồi-bọ, bị tiêm-nhiễm, bị mê-hoặc, bởi những loại văn-chương và hình ảnh tai hại lăm cho Thiếu-Niên Việt-Nam tui mình thành ra loại thiếu-nữm lai-cứng mặt gộc! Hồng còn là con cháu của giòng dõi Hùng-Vương nữa, thế nà thế nào?

Nếu tui mình không biết hỏi-rãi, thì những "Mâm Non

"Đất Nước" năm 1970 này sẽ èo - ẹt thúi - nát hết còn gì? .
"Những Hết giống của Lũc - gia" sẽ bị sâu mọt hết trôi -
tròn còn gì? Rồi 5, 10 năm nữa, tui mình trở nên người lớn,
sẽ thành ra những tên du - đàng, cao - bồi, hippy, lêu - lêu, mạnh,
ôi chao ôi, xâu xa nhục - nhã biết bao! Mắc - cỡ biết bao!

Không đâu! Không đâu! Tui mình không thể như thế
được đâu, phải không, các Đò?

Bắt đầu từ năm nay đây, tui
mình đã lớn lên được
1 tuổi, thì cái trí khôn
của tui mình cũng lớn
thêm lên 1 tuổi phải không?

Vậy thì từ nay tui
mình nhất định phải
đưa đời tánh nết lại
mới được. Từ nay tui
mình nhất định hông
thèm bắt chước bọn thiếu
niên con trai cao - bồi, du
đàng, bọn con gái hippy,
lêu - lêu, lằng - lờ, trố trề.

Từ nay, tui mình nhất định khởi chơi với mấy đứa thiếu
nhi lêu - lêu, mạnh, mặt dày, mấy đứa chơi bời lêu - lêu, cỡ bạc
chười thề.

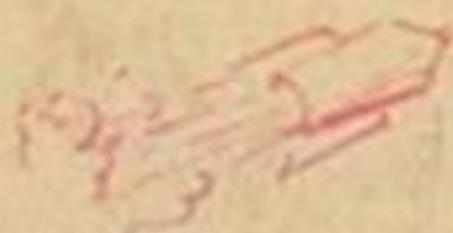
Từ nay, tui mình nhất định xa lánh loại thiếu - niên, thiếu
nữ vô - lễ với Thầy Giáo Cô Giáo, bất - hiếu với Cha Mẹ, hôn
ruộc với người lớn, hung dữ với bạn bè, biếng nhác học hành,
ăn hại xã - hội.

Năm nay tui mình chung sức nhau làm một tờ Tuần báo
riêng - biệt của Thiếu - Niên ngoan - ngoan Việt - Nam. Một tờ
báo thiết - lành - mạnh mà cũng thiết - hấp - dẫn, rất có ích cho
việc trau dồi học - văn và hạnh - kiểm của tui mình. À quên,
tờ tuần báo của tui mình cũng thiết - hay và vui quá xá chỗ
không nhầm - nhừ đâu nghen! Chắc chắn Ba Má tui mình
sẽ vui - vẻ mua cho tui mình đọc liền, chứ hông cần đâu.
Tui mình khởi phải đọc lên tờ báo Tháng Bờm này cơ mà!
Vì báo Tháng Bờm là món ăn tinh - thần thơm - tho, ngon
lành bổ - dưỡng cho toàn - thể Thiếu - niên lành - mạnh Việt - Nam,
xứng đáng còn Tiên cháu Rồng!

Bác Nguyễn Vũ làm chủ - nhiệm, chú Diêu - Huyền
làm chủ bút sẽ hướng dẫn tui mình trở về những truyền -
thống tốt - đẹp Quý báu của Dân - tộc Việt - Nam ta, với

tất cả những tiên. họ Khoa. họ
quốc. tể của Thời đại Apollo

thích. hợp với tuổi trẻ ham
học hỏi ngày nay. Cùng với
Độc Nguyễn Vũ và Lê
Diệu Huyền, còn có cả một nhóm
các Anh Lớn, các Chị Lớn, các Chú,
các Bác, các Nhà Văn, Nhà Thơ, các
Nghệ Sĩ, các Thầy Giáo, Cô Giáo, các nhà Mạnh Thường Quân
có hàng tâm hàng lần trong các giới Văn. hoá, Tri. nghệ, Thường.
mãi Việt. Nam, các Phụ huynh. Học sinh của tôi mình là
những người lâu nay thường đã nhiệt tâm săn. sóc Học. văn,
F. anh. kiếm của tôi mình và lo lắng cho tương. lai của tôi mình
Tôi mình hoan. hô các bậc ân. nhân của Tru.oi Tru.oi lành.
mạnh. Hoan hô! Hoan hô các bậc Phụ. huynh chăm nom
chư Mâm Non thêm tuổi! Hoan hô!
Hoan hô các bậc Mạnh Thường Quân
của Tru.oi Tru.oi Tru.oi Tru.oi! Hoan hô!
Hoan hô! Hoan hô!

Tôi mình hôm nay là Tru.oi. niên tuổi từ 7, 8 đến 17, 18. Với
tổ Tru.oi bác Hoàng. dân Giáo. dục này, tôi mình sẽ được các
Bác, các Chú, các Anh Chị Lớn cùng yêu hơn nữa. Tôi mình
sẽ được đào. tạo, rèn. luyện, thành một thế. hệ Tru.oi. như khôn.
nakan. tuân. tui, của Việt. Nam Tru.oi. do, Tru.oi. cường, Việt.
Nam của Tru.oi. Vương, Tru.oi. Nữ Vương, Lê. Lợi, Trần
Hưng Đạo, Quang. Trung, Dục. Tân.

Lúc này mà văn chương lại. căng, cao. bồi, hippy còn quỳn.
rũ nói tôi mình, phải không, các Bác?

Lúc này mà những phong trào khởi dậy cuồng loạn, còn lôi cuốn được tôi mình, phải không các ĐB ?

Lạy Trời, lạy Phật, lạy Chúa, lạy các Vong linh Anh Hùng của Dân tộc Việt-Nam phò hộ cho thế hệ Mầm Xanh tôi mình hôm nay để này nở hoa thơm trái ngọt thật nhiều, thật nhiều, để dâng lên Tổ Quốc, Mẹ Việt-Nam thân yêu !

BÁC VŨ-HOÀNG-CHƯƠNG TẶNG CÁC EM BÀI THƠ :

THÔN CA

Ây ai xuôi ngược bờ đê
Có đi tỉnh Bắc, có về tỉnh Đông ?
Giùm ai khê ri tai hồng :
Giải đồng-tâm vẫn cốm Vòng đeo-dai !

•
Ai xuôi ngược đày, giùm ai
Xuống Nam nhận chỉ, lên Đoài nhủ em
Rằng : quê xưa vẫn êm đềm,
Tinh quê ngày một ngày thêm nặng tình.

•
Mạ tươi màu cốm xanh xanh
Lúa thơm hương rượu ngon lành dậy men
Vị-vu tiếng sáo làng bên
Tre ngà đầy cánh diều lên trắng ngà

•
Trời cao xa, đất bao la,
Xanh non màu cỏ, xanh già màu mây
Cây đa hai bóng cùng say
Nhạc đồng-đưa... Sáo diều hay áo chiều ?

•
Núi chân nam, sông chân chiêu,
Vàng trao bạc đổi ít nhiều men quê
Ba-trăng tóc lúa chưa thề,
Mây Trường-sơn khối Trường-đê nào nung

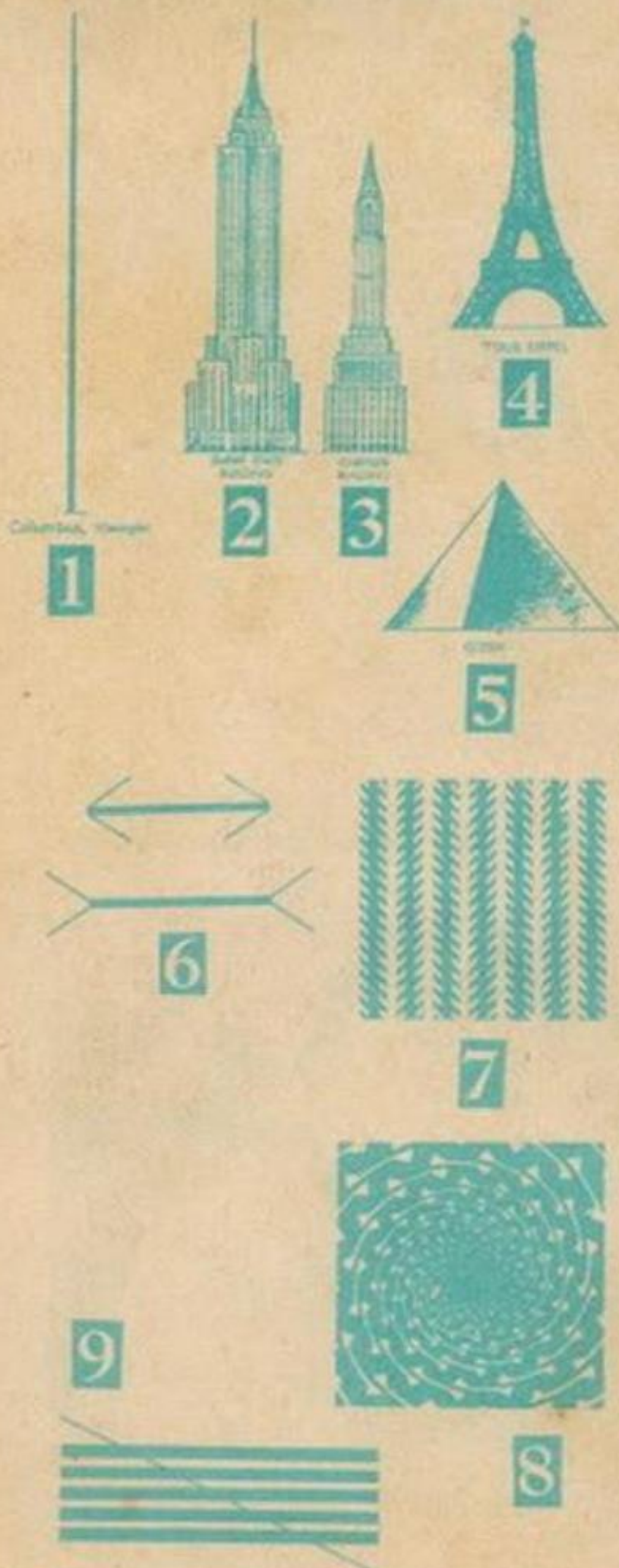
VŨ-HOÀNG-CHƯƠNG

GHI CHÚ.— Câu 3-4 : Núm của trái hồng cũng được gọi là tai-hồng. Cốm Vòng là cốm ở làng Vòng (Bắc Việt), nơi sản xuất 1 thứ cốm nổi danh. Đeo-dai tức là lưu-luyến, đeo-dăng.

Câu 15-16 : Hai bóng của cây đa tức là 1 bóng dưới đất và 1 bóng trên mặt trăng

Câu 17-18 : chân nam là chân bên mặt, chân chiêu là chân bên trái (của núi và của sông). Đồng dao miền Bắc có câu : Chân vàng chân bạc thì đi buồn men; Chân nào đen ở nhà làm chó !

Câu 19-20 : Lúa Ba-trăng (hoặc ba-giăng) là một thứ lúa đặc biệt chỉ cấy được ở một vài nơi.

☆ Hiện nay, trên thế giới, có những kiến trúc nào cao nhất ?

● TRẢ LỜI :

1- Trụ ăng ten vô tuyến truyền hình ở Columbus (tiểu bang Georgie (Mỹ Quốc) : 530 thước.

2- Nhà chọc trời Empire State Building ở New-york (Mỹ Quốc) : 448 thước, kể cả trụ ăng ten (67th).

3- Nhà chọc trời của hãng Chrysler ở New-York (318 th).

4- Tháp Eiffel ở Paris (Pháp quốc): 300 thước.

5- Trong khi đó, kiến trúc xưa duy nhất hiện còn đứng vững là Kim tự tháp của hoàng đế Chéops ở Gizeh (Ai cập) chỉ cao có 145 thước.

☆ Áo giặc là gì ?

● TRẢ LỜI :

Đó là các trường hợp mà cặp mắt nhìn sai. Chẳng hạn như các ví dụ sau đây :

6- Hai mũi tên đều có bề dài bằng nhau nhưng ta thấy cái trên có vẻ ngắn hơn.

7- Nhiều đường thẳng đứng đều song song với nhau, chứ không xiêu vẹo như mấy em tưởng.

8- Hình xoắn ốc ? Không phải, chỉ có mấy vòng tròn đồng tâm.

9- Đường chéo góc thẳng bằng một lần, chứ không phải gồm nhiều đoạn ngắn . . .

ANH HAI

quờng

THIẾU NIÊN
VIỆT NAM

TRẦN
QUỐC
TOÀN

ANH HÙNG **16** tuổi!

★ KIM CHÍCH CHỒE KỂ

*"Hoài-Văn tuổi nhỏ trí cao
Cờ đề 6 chữ, quyết vào lập thân..."*

Đó là hai câu trong cuốn "Đại-Nam Quốc-Sử diễn ca" mà Ba của Kim đọc và giảng cho Kim nghe. Giờ Kim chép lại cho các bạn đọc nhà.

Trần-quốc-Toàn bóp nát trái cam cầm trong tay...

Hoài-Văn là biệt hiệu của Trần-quốc-Toản, ở đời nhà Trần. Tháng 10 năm Quí-Mùi (dương lịch : 1283) quân Tàu do Tướng Thoát-Hoan chỉ huy, kéo ào ạt qua đánh nước ta. Vua Trần-Nhân-Tôn liền mở cuộc Hội-ngị các Vương Hầu trên sông Bình-Than, ở tỉnh Bắc-Ninh, để bàn việc đánh quân xâm lăng Tàu. Hồi đó, Trần-quốc-Toản là cậu bé mới có 16 tuổi, Toản đang cầm một trái cam trong tay, nghe nói quân Tàu qua đánh Nước ta, Toản tức giận, nắm chặt bàn tay đến nỗi bóp nát trái cam. Thấy toàn thể Triều đình quyết chiến chống quân xâm lăng Tàu, cậu bé Trần-quốc-Toản về nhà cũng tự động triệu tập một đội quân Thiếu-niên, sắm sửa binh khí, và mượn thêu một lá cờ to đề 6 chữ : «Phá cường địch, báo hoàng ân», nghĩa là đánh quân cường-bạo để báo đáp ơn Vua. Trần quốc Toản được Vua trọng dụng, phong làm Phó-Tướng cùng với các tướng ra trận, đánh quân Tàu thua liểng xiểng, chạy te một mạch tại bến Chương-Dương.

Các bồ thấy chưa ? Việt-Nam mình có một vị anh hùng 16 tuổi đánh thắng được quân Tàu. Trên thế giới đã dễ gì có cậu bé can đảm và anh dũng như Trần-quốc-Toản ? Các bạn thiếu-niên Việt Nam có hãnh-diện không nào ?

BÉ KIM

NHỚ : ĐỌC XONG BÁO
THẮNG BỜM,
NÊN CẮT KỸ, ĐỪNG XÉ, ĐỀ SAU
NÀY ĐÓNG THÀNH BỘ, ĐẸP LẮM,
NGHE BỒ !

Thạch bích Sơn

truyện dài
CỦA
NGUYỄN V.

Truyện giáo dục
và phiêu lưu
của nhi đồng V.N.

TRANH VẪ : ANH - THƯƠ

2. Một thôn-nữ trẻ đẹp, nhưng
nghèo nàn, nét mặt buồn rầu, đầu
khô, mặc áo bà ba, đầu trùm một
chiếc khăn vuông, không biết từ
đâu đến, đi đứng dĩnh vô rừng.

1. Một buổi nắng mùa Xuân, hơi g
vi-vu, bình-minh rặng-rũ, những tia
nắng ấm vờ xuyên qua khu rừng tịch
mịch trên sườn núi THẠCH-BÍCH th
dãy Trường-Sơn.

THẠCH BÍCH SƠN

3. Nàng bước về nhà, hai tay ôm một gói bọc bằng chiếc áo rách. Đến một bụi sim, gần một cây cổ thụ, nàng ngồi xuống, nhẹ nhàng đặt gói trên lớp lá vàng. Nàng nhìn gói, khóc nức nở.

5. Nàng mở tấm vải che mặt hài-nhi, cúi xuống hôn con lần cuối cùng, rồi đứng dậy đi.

4. Nàng dựa lưng vào gốc cây, lẩm nhẩm mơ-màng: "Trước đây đúng 9 tháng 10 ngày, ta đi hái sim để về bán ở chợ làm kế sinh nhai. Ta gặp chàng nơi đây, yêu chàng nơi đây... Nhưng hài-nhi ra đời hôm nay, ta không thể nuôi được, vì danh-dự gia-đình, vì hoàn-cảnh của ta. Không biết được chàng đâu, ta đành gửi đứa con nơi gốc sim già, phó cho số-mệnh của nó, lay Trời nuôi nó..."

6. Đến ven rừng, nàng ngoảnh lại ngó lần choi cái bọc hài-nhi để dưới bụi sim.

THẠCH BÍCH SƠN

. Hài-nhi quây cựa trong bụi
tiếng khóc oe-oe trời dậy. Khu
vực hoang-vu bỗng như im-lặng
để nghe tiếng khóc mô-côi. Đôi
chim sơn-ca đậu trên cành cây
ngó xuống ...

8. Chốc lát, nhiều đoàn chim khác, đủ
loại, bay đến đậu trên các cành cây
chung quanh, trở mắt nhìn hài-nhi, cử
vẻ ngạc-nhiên và thương hại.

9. Một con chim Bạc-mã bay đập
xuống cạnh nó ... Hai con thỏ rừng
nấp trong bụi rậm, cũng nhò đầu
ra nhìn ...

10. Hài-nhi khóc oe-oe...
Tiếng khóc thét lên khiến
các con chim sợ bay tán loạn
Hai con thỏ cũng chạy mất.

(CÒN TIẾP)

Bờm Bé Kim Ngong

VỚI NGUYỄN THỊ MÈO
VÀ TRẦN VĂN CHUỘT

Nguyễn thị Mèo là một cô bé thiệt ngộ, hai con mắt sáng quắc ở giữa có trông con người xanh, mũi dọc dừa tô điểm hai sọc vàng, hai môi trệp tím, và hai bên mép đâm ra sáu sợi râu trắng pồn. Nàng có hai tai mọc lên như cái nấm mèo xinh đáo để. Nàng mặc áo nylon trắng lảng

mướt điểm những chấm vàng trên mình, trên vai, trên lưng, và trên bốn cẳng. Cả cái đuôi cũng thật đẹp, cũng lấm chấm những điểm vàng.

Nguyễn thị Mèo ngồi bệ vệ trên ngạch cửa, nhưng thỉnh thoảng có cơn gió mát nàng lìm dìm muốn ngủ. Nàng buồn lòng vì từ sáng đến giờ nằng ngồi chờ một chú Chuột nào đi lảng vảng đâu đó để chụp ăn chơi, mà chẳng thấy đũa nào bỏ ra. Nguyễn thị Mèo đói bụng. Bỗng thằng Bờm

trình một hũ bánh ra, Bé Kim chạy theo bên cạnh. Nguyễn thị Mèo trông thấy, ngửi mùi bánh có hơi sữa ngon quá bèn âu yếm nhìn Bờm và Bé Kim, kêu *Meo... meo...* Kim cười bảo Bờm :

— Con Mèo nó bảo : “cho Mèo ăn với, ừ ừ nhé !” Nhưng Bờm lắc đầu, bảo Mèo : “Không cho !” Mấy hay ăn vụng lắm, tao không cho !”

Bờm đập nắp hũ lại. Vụt nghe tiếng thằng Ngong gọi ngoài sân :

“ Bờm ! Kim ! Ra coi thế nà thế nào ? Con gà nhà mình và con gà hàng xóm đá nhau, thế nà thế nào ? ”

Bờm và Bé Kim chạy ra sân,

Nguyễn thị Mèo, một mình bước đến gần hũ bánh, kề mũi ngửi chung quanh và tự nhủ thầm : “Chà ! Bánh gì thơm mùi bơ sữa ngon quá ta !” Xong, nàng lấy chân khều nắp hũ rót ra, rồi thò chân vô lấy cắp một cái bánh. Nhưng không lấy được

Nguyễn thị Mèo liền rút chân ra và chui cả cái đầu vào hũ bánh để ăn cho đã. Định ăn xong thì khều cái nắp dẩy lại, để Bé Kim và Bờm đừng biết. Nhưng không dễ đâu. Mèo thì to mà cái miệng hũ thì hẹp. Mèo đút đầu vào lọt, nhưng khi rút đầu ra thì bị kẹt trong hũ. Nguyễn thị Mèo cố hết sức rút ra nhưng không thể nào được lại còn làm đồ nghiêng cái hũ xuống. Mèo sợ hoảng kêu : « Eo ôi ! Eo ôi !... »

Ngay lúc đó, Trần văn Chuột ở dưới gầm giường lấp ló chui ra nhìn thấy.

Chuột khoái lắm, cười bảo Mèo : « Đáng đời nhà chị ! Tham thực thì cực thân, ai biểu ! » Nhờ vì cái hũ bằng thủy tinh, nên tuy đầu Mèo bị kẹt trong hũ, nhưng Mèo vẫn trông thấy Trần văn Chuột, và kêu to lên : « Kéo giùm cái hũ ra một chút coi, chú Chuột ! » Trần văn

Chuột bò đến gần, cười ha hả nhưng Trần văn Chuột thót lên ngồi trên hũ. Mèo lại năn nỉ : « Cứu tôi với, rồi tôi tha cho Chuột, từ nay, tôi không bắt Chuột đâu ! »

Trần văn Chuột ranh

mãnh cười : « Được rồi. Để tớ cứu cho. Bỏ cứ đứng yên đấy nhá ! » Mèo luống cuống bảo : « Lẹ lên chứ kéo chị Kim và anh Bờm trở vô thấy, uýnh tội mình chết cả đấy ! Lẹ lẹ lên đi, nghe Chuột ? », Nhưng Trần văn Chuột thót lên ngồi trên hũ bảo Nguyễn thị Mèo : « Rồi ! Bỏ ráng chạy đi, tớ coi nào ! »

Mèo hỏi :

- Chạy làm gì ?
- Bỏ cứ chạy đi, thì tự nhiên cái hũ rớt ra.
- Chạy tới hay chạy lui ?
- Chạy tới !

Mèo bị cái đầu kẹt trong hũ, hai cẳng trước chạy tới thì vướng hũ, và cái hũ khá nặng, làm sao mèo lôi cái hũ mà chạy được ? Trần văn Chuột ngồi trên hũ, cười nghiêng ngả. Mèo cứ chạy lui được vài bước lại chạy tới vài bước. Chuột cũng bò trên hũ, bò tới, bò lui, để coi chơi lại còn tinh nghịch lấy đuôi nguẩy vào miệng hũ, thọc vào lỗ tai Mèo. Nguyễn thị Mèo giận Trần văn Chuột lắm nhưng làm sao bây giờ ? Chuột chọc tức Mèo một lúc, rồi nhảy

xuống, đứng cạnh hũ, dòm vào Mèo bảo :

— Bỏ mồi cũng rồi hả ? Chạy tới chạy lui gì cũng không được nữa hả ? Thôi, đứng yên đấy nghe. Để tớ ngậm đuôi bồ, tớ kéo giùm cho nhé ?

Nói xong, Trần văn Chuột bò ra sau, cắn lấy đuôi Nguyễn thị Mèo, lôi cả Mèo cả hũ đi. Chuột định lợi dụng cơ hội ngàn năm một thuở để lôi cả hũ bánh vào tủ để kêu bà con họ hàng nhà Chuột đến coi, để chọc tức Mèo chơi. Nhưng Chuột vừa kéo đuôi Mèo đi được một quãng thì Bé Kim và Bờm sực nhớ hũ bánh, vội vàng chạy vô nhà lấy bánh ăn. Cả hai không thấy hũ bánh ở chỗ cũ nữa. Bé Kim ngơ ngác tìm chung quanh bỗng thấy Chuột đang kéo đuôi Mèo còn đầu Mèo thì kẹt trong hũ bánh. Chuột lật đật kéo chạy thật lẹ. Mèo đau quá, cứ kêu lên :

— Đau... ! Đau... ! Đau ! ..

Bé Kim sợ chuột, không dám chạy theo. Bờm thì chạy đi kêu Ngọng:

— Ngọng ơi ! Ngọng ! Vô coi con Chuột nó kéo đuôi con Mèo !

Ngọng cười :

— Con Chuột kéo đuôi con Mèo, thế nà thế nào ? Thế nà thế nào ?

— Vô coi, mau !

Ngọng chạy vào trông thấy, liền vớ cái cây gậy đập con Chuột. Nhưng Trần văn Chuột khôn quí, chui lẹ vô gầm giường trốn mất, thành ra cái cây đập trúng đuôi Mèo. Mèo kêu lên thất thanh :

— Eo ôi ! Eo ôi, đau !

Chuột lấp-ló dưới gầm giường, cười hăng hắc. Bờm vội ôm lấy mèo cố lôi đầu mèo ra. Bé Kim thì cầm hũ bánh, kéo bên kia. Nhờ vậy mà mèo rút được đầu ra, hết bị kẹt trong hũ.

Nhưng Nguyễn thị Mèo liếm đuôi phần thì bị chuột cắn chảy máu, phần thì bị Ngọng đập gậy trúng đau điếng. Ngọng xách cây đi tìm Chuột để đánh, nhưng Trần văn Chuột đã chui vào trốn trong kẹt tủ, đồ ai trông thấy !

Bé Kim vuốt ve Mèo và dặn nó :

— Thôi nghe, cưng ! Từ nay đừng có ăn vụng bánh nữa, nghe cưng !

Mèo tiu-nghiu khóc :

— Đau !.. Đau !..

DIỆU-HUYỀN

Các em thử viết về chị, nói về luân-lý của chuyện vui trên đây ; và nhận xét về hành động của Nguyễn thị Mèo và Trần văn Chuột.

D. H.

CÓ
CHÍ

thái
NEN

một em bé nhà nghèo, lau nhà cho bệnh-viện trở thành một bác-sĩ nổi danh thế giới

Cậu làm thợ hồ vừa mới mất, gia đình nghèo khó, cậu bé 17 tuổi, BURCHELL bắt buộc phải tự tìm kế sinh nhai bằng cách xin vô làm việc cho một y-viện, mỗi ngày 12 giờ.

Cậu có phận sự lau quét cho sạch sẽ tất cả các phòng ốc của y-viện. Khi lau quét đến phòng thí-nghiệm, óc tò mò bắt cậu đề ý đến công việc của các nhà bào chế, giải phẫu, để tìm tòi và khảo-nghiệm. Cậu hỏi các bậc thông thái ấy về những điều mà cậu không hiểu khi quan-sát. Cậu được trả lời cặn kẽ, và từ ấy cậu nảy sinh ý-định tự học về y-khoa.

Ngoài giờ làm việc, những lúc phòng thí-nghiệm không còn ai, cậu lên vào và bắt chước học lóm theo những điều mà cậu đã trông thấy các chuyên viên thực-nghiệm. Với chí kiên nhẫn sắt đá, với lòng say mê và thích thú khoa-học, cậu

phải bỏ ăn bỏ ngủ trong vòng 5 năm để theo đuổi công việc ; bỗng nhiên một hôm có một bác-sĩ chuyên về óc than phiền rằng : ông không thể nào tìm được một bộ tủy xương sống còn nguyên vẹn — Burchell nghe thấy thế bèn lên xuống nhà bếp ông Giám đốc bắt trộm một con mèo và mổ ra lấy trọn bộ tủy xương sống.

Xong, cậu đem lên tặng vị bác-sĩ đang cần đến nó. Cậu mồ khéo quá, đến nỗi nhà chuyên môn sau khi xem xét kỹ phải mừng rỡ reo lên : Tuyệt quá ! hơn 30 năm nay tôi chưa bao giờ được thấy 1 bộ tủy toàn bích như thế này.

Ông biếu cho Burchell 2 đô la và cất nhắc lên cho làm người sai vặt trong văn-phòng thay vì lấu chùi quét dọn.

Nhưng vài tháng sau, vị chuyên viên kia được đổi đi nơi khác, vì đồ đạc nhiều nên ông để lại tặng cho Burchell quyền : “CƠ THỂ

HQC của GRAY, cuốn sách nền tảng dùng cho các nhà bác-sĩ Hoa kỳ lúc bấy giờ. Cậu mang về nhà say mê học hỏi, cậu cảm thấy ích lợi vô biên vì đã thấu-triệt được những huyền-vi của y-học qua lý thuyết bên cạnh sự học lóm lúc xem các chuyên viên thực hành.

Cậu bắt đầu để dành tiền mua thêm những sách cũ về y-khoa và đi học "cộp" tại giảng-đường Sium là nơi dạy giải phẫu chỉ dành riêng cho sinh viên Đại học đường Columbia. Cậu đóng vai trò một sinh viên đăng trí, nét mặt suy-tư, tình bơ cấp sách vào trường không một ai ngờ vực. Nhờ đó cậu được nghe những bài diễn giảng của các giáo-sư danh tiếng và tham dự các buổi thực tập.

Hồi này khoa-học Mỹ còn thua xa Pháp, nên hầu hết y-cụ đều gởi mua tại Paris, vì thế cậu mới nghĩ cách mổ những xương thái dương (màng tang) chấp nối lại thành nguyên bộ, bán cho các giáo-sư cần dạy về các chứng bệnh về tai mũi họng, và hàng ông bán rất chạy.

Các nhà chuyên môn từ Ba lê, Luân-Đôn và nhiều trung-tâm y-khoa lớn trên hoàn cầu đều đến Hoa kỳ để nghiên cứu sưu tập quý giá của ông, đó là : trên 400 xương ở màng tang và 1.000 con mắt mà ông mổ để lấy ra những bộ-phận dây chằng 1 vài phần trăm millimètre để vào miếng kính cho các giáo sư thí nghiệm. Và một sưu tập khác về những gân mắt liên quan đến khối óc rất đầy đủ và tinh vi. Nhờ đấy mà các nhà bác học mới tìm tòi được những điều quan

trọng về khoa giải-phẫu mắt.

Bấy giờ danh tiếng của Burchell đã rền vang, dù ông không có lấy một mảnh bằng Trung học, hầu hết các Đại học đường Âu Mỹ đều mời ông đến để giảng thuyết cho giáo sư và sinh viên nghe, cùng các nhà giải-phẫu chuyên khoa đến dự thính. Các bác sĩ y khoa, học riêng về tai mũi họng phải đến thực-tập dưới sự chỉ dẫn của ông trước khi thi về chuyên môn của mình.

Năm 1931, nhà bác học Wee-ler được vua nước Thái Lan mời đến để mổ mắt cho nhà vua bị chứng bệnh ở tròng đen, tuy Wee-ler là một chuyên viên xuất sắc về khoa giải phẫu mắt, vẫn phải tìm đến ông Burchell để hỏi với tất cả lòng tin cần về nguyên nhân, triệu chứng cùng các vi trùng gây ra bệnh ở mắt xong ông mới nhận lời mời và lên đường.

Năm 1936, ông được Đại học đường Roanoke tặng bằng Tiến-sĩ danh dự về khoa học. Và danh-từ "Bác-sĩ" ông được người ta gọi từ đó.

Năm 1914, ông được mời làm nhân-viên Hàn lâm viện y khoa "Tai và Mắt". Trường hợp hãn hữu của một người không bằng cấp được mời làm hội viên.

Hầu hết các sinh viên, học sinh đều coi ông như thần tượng, ông đã nêu cao gương kiên nhẫn cho lớp trẻ lúc bấy giờ và cả cho mai hậu.

Phương châm của ông :

— Tin tưởng, lạc quan và không bao giờ lùi bước.

TRÚC-HOÀI

ông ĐẠO SĨ

Mình vớt búa, ngồi phệt xuống gốc cò-thụ lấy tay áo quạt mồ-hôi, mở mớ cơm với muối đậu ra bốc ăn ngon lành. Ăn hết năm cơm, mà Minh vẫn còn thấy đói :

— «Giả bây giờ có thêm một năm cơm nữa ăn thì nhất thiên-hạ !»

Mình nói thầm một mình. Và anh chàng ra bờ suối nghiêng chiếc nón lá xuống mức nước, uống một hơi đầy bao-tử.

Ngồi lim-dim, tựa đầu vào gốc cây.

Mình suy-nghĩ vẩn-vơ : « Lạ thật, nào phải mình biếng nhác gì cho cam ! Có lúc nào mình bỏ phí thì giờ đâu ? Làm quần-quật cả ngày,

hết đi cấy lúa thuê đến đào khoai mướn, hết tát nước đến giăng cầu, hết dón củi đến đốt than, vậy mà quanh năm suốt tháng mình vẫn không có cơm ăn đủ no mỗi ngày. Ưc không cơ chứ !»

Mình vừa đúng hai mươi tuổi, chàng mồ-côi cha mẹ từ thuở mới lên ba, được một ông chú không con mang về nuôi, nhưng năm chàng lên 15, ông cũng từ-giã cõi đời bỏ chàng ở lại một mình bơ-vơ côi-cút, phải tự làm việc lấy đê nuôi thân.

Mình rất hiền-lành khả-ái, tất cả mọi người trong làng đều mến thương chàng. Luôn luôn, Minh tìm cách giúp-đỡ người khác không nề công. Nhưng cũng có những người thấy chàng hiền-lành, có lòng tốt, lại tưởng chàng ngu, cứ nhờ cậy chàng làm việc cả ngày mà không trả công cho một xu ten.

Mình biết nhưng chẳng nói gì, cứ vui-vẻ làm giúp, Có lẽ vì vậy mà Minh làm việc nhiều, vẫn không đủ ăn.

«Tức quá ! Ông chú vẫn dạy mình rằng hễ ăn hiền ở lành siêng năng, cần-mẫn thì thế nào Trời Phật cũng độ-tri cho được có đủ cơm ăn áo mặc. Mình cũng chuyên-cần làm-lụng, cư-xử nhân-hậu. Thế tại sao ông Trời không thương, cứ để mình đói khổ hoài ? Kỳ thật !

Một hôm Minh nghe người ta nói trên núi Hải-Sơn, có một vị Đạo-sĩ tu đã đắc-đạo, sống trong cái động trên chót vót núi với hai đệ-tử : một con vượn-bạch, và con cọp vằn. Đạo-sĩ là một nhà đại-thông-thái, tất cả mọi vật gì trên đời ông đều thông-suốt hết. Nhưng khó có người được điểm-phúc gặp ông, vì ông ở trên đỉnh núi quá cao, trèo lên không nổi. Chỉ khi nào ông đi chu-du thiên-hạ, kẻ có cơ duyên mới được hân-hạnh đón-tiếp ông một cách bất-ngờ.

Mình nhất-định chuyến này chàng sẽ đi tìm vị Đạo-sĩ đó để hỏi nguyên-cớ vì sao chàng siêng-năng, cần mẫn, hiền-lành, mà cứ nghèo mạt-rệp, nghèo rớt mồng tơi, cơm muối ngày 2 bữa vẫn không đủ no ? Suốt nửa tháng trời, Minh ăn khoai luộc, rau cải, còn số gạo hằng ngày, chàng để dành được một bị nhỏ, dự-định mang theo nấu ăn trong chuyến đi xa-xuôi mạo-hiểm này.

Hôm nay, Minh quyết-định lên đường, tờ-mờ sáng, chàng đã thức dậy nấu một nồi cơm, gói trong mo cau, mang theo. Dân-chúng trong làng biết được chuyện chàng đi tìm vị Đạo sĩ, ai ai cũng cười đùa chế nhạo chàng làm việc đã tràng xe cát biển đông ! Từ trước đến nay, chưa hề có một người nào có thể leo lên đến lưng-chừng núi chứ đừng nói là lên đến một nửa. Thì với sức người yếu đuối của Minh, làm thế nào chàng leo lên được tới chót núi. Mà vì đâu cho rằng chàng có leo lên được chót núi đi nữa, chắc gì vị Đạo sĩ sẽ tiếp chàng ?

Mặc cho ai nói gì, Minh cũng nhất quyết ra đi. Từ đây đến chân núi Hải-Sơn, ít nhất Minh cũng phải mất 15 ngày đường. Suốt ba ngày đêm băng rừng vượt suối, Minh tới một thị-trấn nho-nhỏ. Vừa đói, vừa mệt Minh đánh liều gọi cửa căn nhà đầu tiên chàng nhìn thấy, xin vào trọ một đêm.

Chủ nhà tuy giàu nhưng rất tử tế, nấu cơm, làm gà đãi chàng ăn một bữa no nê, lại còn cho chàng ngủ nhờ trong một căn phòng có đầy đủ mùng mền chiếu gối thật là ấm cúng.

Sáng thức dậy, trong khi ngồi uống nước trà với ông chủ nhà, ông ta hỏi Minh về gia thế, và chàng đi đâu mà mang hành-lý, gạo bị theo. Thấy chủ nhà đối đãi với mình quá tốt, Minh thành thật kể hết sự tình cho ông chủ nhà nghe. Minh vừa dứt lời, ông chủ nhà đã reo to, mừng rỡ :

Ồ ! May mắn quá. Cậu biết không ? Gia-đình tôi vô phước lắm, tuy khá giả. Nhưng chúng tôi chỉ có một đứa con gái duy nhất, chúng tôi cưng yêu vô cùng. Vậy mà hơn 18 năm rồi, từ ngày nó mở mắt chào đời đến giờ, nó chưa hề mở miệng nói với chúng tôi được

lời nào : Nó cảm ! Cậu xem, có thể thăm không. Nếu cậu có duyên phúc, được gặp ngài Đạo sĩ, nhờ cậu làm ơn hỏi giúp ngài, tại sao con gái tôi nó nói không được ? Có thuốc, chữa khỏi tật cảm của nó không ? Từ trước tới giờ, vợ chồng chúng tôi có làm điều gì tội lỗi đâu !

Mình sốt sắng gật đầu nhận lời. Và chàng từ già lên đường, tiếp tục cuộc hành trình. Ông chủ nhà đã gói sẵn một nắm cơm với cá khô cho chàng mang theo ăn dọc đường...

Ngày thứ 10, Minh tới một ngôi làng ở ven rừng, chàng vào một căn nhà nghèo nàn, lụp xụp xin ở trọ qua đêm. Sau khi cơm nước xong, Minh ra sân ngồi chơi. Chàng xiết bao kinh ngạc khi thấy cụ chủ nhà, gần 80 tuổi, râu tóc bạc phơ, đang ngồi khóc rấm rức dưới gốc cây đào trước nhà, Minh lần la đến gần cụ, gọi chuyện :

— Thưa cụ, chắc cụ có điều gì buồn ? Vì sao cụ lại ôm gốc cây đào mà khóc ?

Ông cụ kể lể :

— Buồn lắm cậu ơi ! Cây đào thế này là của ông nội lão trồng, để lại cho ông thân ra lão. Và ông thân đã để lại cho lão. Nghĩa là nó sống đã hơn ba đời rồi. Từ thời ông nội, đêm ngày ông tăng tiu chăm

sóc nó, chỉ mong sao nó kết nụ cho một trái, để đem cúng tổ-tiên, sau ăn thử cho biết mùi đào quý. Nhưng cho tới lúc ông nhắm mắt, cây đào vẫn không ra được một trái nào. Qua đến đời cha của lão cũng vậy. Bây giờ tới phiên lão, nó cũng chẳng chịu trổ cho một nụ. Lão biết lão sắp chết rồi, chỉ cầu Trời khấn Phật cho cây đào có một trái, đem cúng tổ-tiên trả tròn hiếu-nghĩa, rồi có chết lão cũng không buồn. Vậy mà cây đào từ ngày này qua ngày nọ, nó vẫn trơ-trơ !

Mình vô cùng cảm-động, nói :

— Thưa cụ, cụ đừng buồn nữa, cháu đã có cách giúp cụ.

Mắt cụ già bừng sáng :

— Cháu có cách giúp lão ? Cháu nói thiệt chứ ? Nào, cháu giúp lão bằng cách chi, nói cho lão nghe coi.

— Thưa cụ, cháu đang trên đường đi tìm vị Đạo-sĩ thông-thái ở ở đỉnh núi Hải-Sơn. Nếu có duyên-phận, được gặp ngài, cháu sẽ hỏi giúp cụ vì sao cây đào không có trái. Chắc ngài Đạo-sĩ biết rõ nguyên nhân.

Ông cụ mừng quỳnh, cảm ơn Minh rối-rít, dẫn chàng vào nhà nói cho mấy người con biết. Cả nhà vui mừng khôn xiết, nấu một nồi xôi đậu xanh đãi chàng.

Và sáng hôm sau Minh lại từ-giã lên đường...

(còn tiếp)

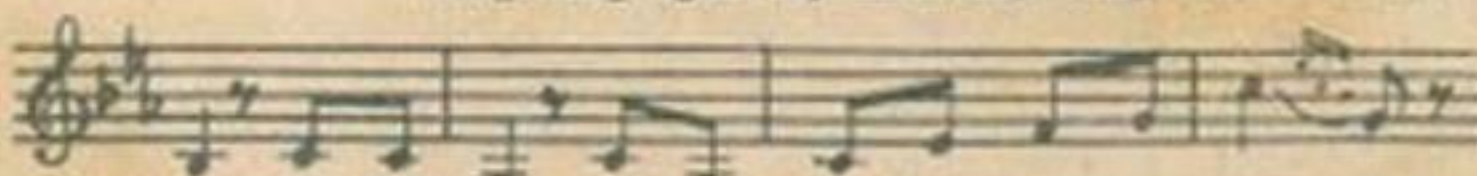

BÁC NHẠC SĨ
LÊ THƯỜNG
dạy
CÁC EM HÁT

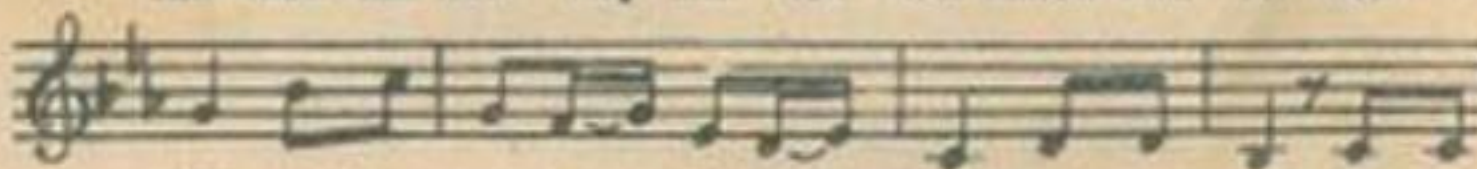
CÔ BÉ gảy đàn

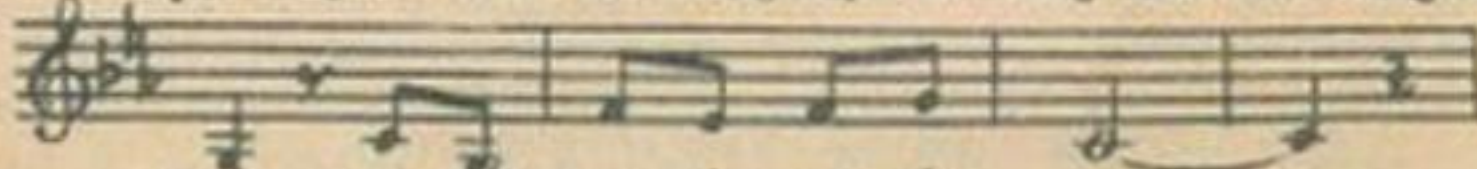
Bàn tay búp măng gảy đàn gảy đàn Tang tang
Vòng cung ngón tay nhún dây tang tình Cho hơi

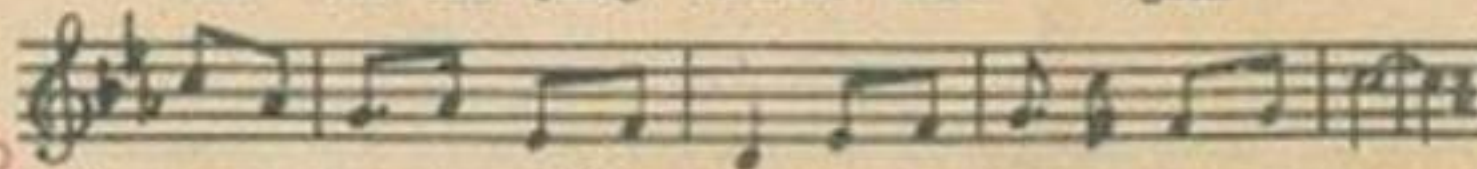
tình tang tang tình Tang tình tang xò công lưu xấp lưu
đàn thêm tâm hồn Dây đàn kêu hồn nhiên như là non

làn mi uốn cong xếp trên mặt huyền Như làn tuyết che suối
Mọc trong ánh xuân lúc sương bay còn long lanh hòa trong thần

nguồn đang chảy trong lòng cô gái hiện
tròn bao hào quang tỏa như thao nguồn

Đ.K. Lãng ú lưu tiếng tá muôn chiều Kề cận lưu tiếng tá đều lưu.

Ô CHỮ thăng Bơm

NGANG

- 1) Tên một tờ báo thiếu-nhi yêu mến của chúng ta.
- 2) Thi đấu được xếp hạng cao — Tiếng kêu đầy ngạc-nhiên.
- 3) Tròn như quả trứng gà — Không có nó thì chết — Giống nhau, đọc theo giọng Miền Nam.
- 4) Thường đi đôi với lặng — Tiếng Anh có nghĩa là đi — Chữ đầu của tiếng có nghĩa là làm nghề thầy giáo.
- 5) Cũ kỹ — Vui xuống đất.
- 6) Ở miền quê nhà nào cũng có — Tính mạng bị đe-đọa.
- 7) Đun sôi cho thật chín nhừ. Tên thông-dụng của một em bé ở thôn quê.
- 8) Ca cũng vậy — Tiếng Anh có nghĩa là chúng ta — Lấy thuốc tất để may quần áo.

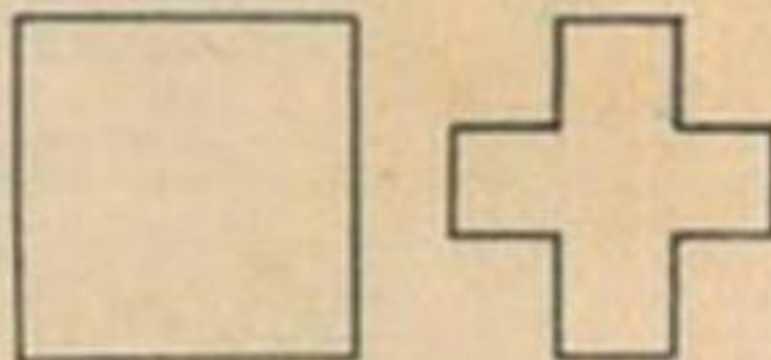
DỌC

- A) Tuổi còn nhỏ.
- B) Trẻ em không được giáo-dục như trái cây để lâu ngày — Con vật hút máu người.
- C) Cười — Chữ đầu của văn Quốc-ngữ — Thần Kim-Quì cho một cái móng để Vua An-Dương-Vương làm vật này chống quân Tàu.
- D) Trái với nhẹ — Phản nghĩa với cương.
- E) Thêm i có nghĩa là gín — một con vật chích rất đau — Dùng tay chạm một vật gì.
- G) Tên viết tắt của một Hãng nước ngọt — Người lớn cũng bị cấm trong khi xem chiếu-bóng (ciné),
- H) Quân-đội VNCH dùng con vật này làm biểu hiệu — Tên của một đoàn quân bách chiến bách thắng bị ông cha ta ba lần đánh bại.
- I) Một chất nước, khi ta làm việc gì nhiều, theo lỗ chân lông chảy ra ngoài da — Trái cây các em bé rất thích.

	A	B	C	D	E	G	H	I
1								
2								
3								
4								
5								
6								
7								
8								

BÀI CẮT ĐỒ MẸO :

Em có một miếng giấy vuông như hình dưới đây, đồ em cắt làm sao chỉ bằng một lát kéo cho được thành hình chữ thập.

(Chờ xem giải đáp ở số sau)

★ BÀI THI ĐỊA LÝ

Bé Tí cầu nguyện Chúa trước khi đi ngủ. Hôm nay Tí lại cầu nguyện thêm :

— Lạy Chúa ! Xin Chúa làm sao đổi lại thành phố Qui-Nhơn thành ra tỉnh lỵ Khánh Hòa,

Má Tí nghe được, hỏi :

— Sao con lại cầu xin Chúa điều gì lạ vậy ?

— Má ơi, tại vì sáng nay trong bài thi Địa lý, con viết lộn Qui-Nhơn là tỉnh-lỵ Khánh-Hòa.

☆ ĐI MỸ

Một người bạn của chị Hương tới thăm, gặp thằng Bờm, hỏi nó :

— Có chị Hương ở nhà không em, Bờm ?

— Dạ không,

— Chị đi đâu, Bờm biết hông ?

— Chị em đi Mỹ.

— Đi Mỹ ? Ủa, chị mới gặp chị hôm qua đây mà. Chị đi mấy tháng mới về, Bờm ?

— Dạ chiều về ?

— Đi Mỹ gì mà chiều về, cậu nhóc ? Bờm xi gạt chị hả ?

Bờm thản-nhiên :

— Dạ thiệt mà. Chị em đi Mỹ là Mỹ-Tho đó chứ đâu có phải qua bên nước Mỹ.

— Trời đất !...

CHIM OANH (Mỹ-Tho)

★ NÓ LẤY CỦA EM...

Thằng Ngọng meo-máo lên mách với thầy giáo

— Thưa thầy, thằng Hùng nó lấy cục gom của em ?

Thầy giáo :

— Tại sao nó lấy của em ?

Ngọng :

— Thưa... tại vì... em lấy cục gom của nó ạ...

Thầy giáo :

— !!!

NGỌC-SAN-HỒ (Gia-Long)

★ NGỠ NGẮN

Một ông có tuổi đang đánh một đĩa bé ở góc đường. Có người thấy chướng mắt, bước lại can thiệp. Ông kia nói :

— Ông coi tôi hỏi đường nó 3 lần mà nó không thèm đáp tôi nửa lời. Có đáng đánh không ?

— Nó vừa cầm vừa điếc kia kia mà !

— Thế à ? Sao nó không bảo cho tôi biết là nó cầm và điếc ?

Các em thương mến,

Được chị Diệu-Huyền chấp-nhận cho thành-lập Thi-Văn-Đoàn Thăng-Bờm và cho chị mảnh đất... mấy trang để làm môi-trường hoạt-động của TVĐ, chị mừng hết lớn đi các em ơi!

Cửa TVĐ bây giờ đã rộng mở, các em cứ tự nhiên bước vào, không phải ngại một điều gì cả. Trang Văn-nghệ của TVĐ Thăng-Bờm là phần đất dành riêng cho Văn-nghệ Tuổi-Thơ của các em đấy. Chị nói nhỏ cho các em biết chuyện này nha, chị Đoàn-Trưởng... dễ-thương lắm đó, các em cứ việc vùi thẳng tay đi.

Các em thân,

Ngoài chị là Đoàn-trưởng, TVĐ của chúng ta còn được Bác Nguyễn-Vỹ nhận làm Cố-vấn, hướng-dẫn chúng mình. Hách xì-xăng chưa, các em? Các em bất cứ học trường nào, tuổi từ 8 đến 18, có khiếu văn-chương, nếu muốn tỏ bày những cảm-nghĩ, những vui, buồn tủi, giận, đau-khổ, sung-sướng của mình bằng Thơ, Văn, đều có thể viết bài gửi về Tuần-Báo Thăng Bờm. Nếu người tuyển-chọn nhận thấy em nào có khả-năng sáng-tác lành-mạnh, đúng theo tiêu-chuẩn của Tuần-Báo Thăng-Bờm, thì sẽ được chấp-nhận vào TVĐ. Bài của các em sẽ được lần-lượt đăng trên Tuần-báo Thăng-Bờm.

Các em muốn được nhận làm Đoàn-Viên TVĐ Thăng-Bờm hãy cắt phiếu dưới đây điền vào đầy đủ, kèm theo hai tấm ảnh 4x6 và bài gửi về cho chị. Chị sẽ làm thẻ Đoàn-Viên cho các em. Những em ở các Thi-Văn-Đoàn khác cũng có thể gửi bài về cho trang văn-nghệ Thăng-Bờm, nhưng không bắt buộc các em phải gia-nhập TVĐ Thăng-Bờm.

Chị chấp nhận tất cả thẻ Thơ, Văn, viết về Tuổi-Thơ và Quê-Hương. Các em cũng có thể viết những chuyện Vui Cười, Đố Vui, vv.. Nhưng các em không nên viết quá 4 trang giấy học-trò, nếu là Văn.

Các em thương yêu của chị,

Lúc nào chị của các em cũng đứng trước cửa TVĐ sẵn-sàng đón rước các em. Trong ngôi nhà của chúng mình, chị không nuôi chó... bẹc-giê đâu, các em đừng sợ! Các em ạ! Sau này, khi số Đoàn-viên của TVĐ Thăng Bờm đã đông, chị sẽ thường-xuyên tổ-chức những buổi họp-mặt ở Saigon và các tỉnh để các em có dịp làm quen mĩ nhau và trao đổi những ý-kiến xây-dựng lành-mạnh.

Thư và bài về cho Trang Văn-nghệ TVĐ Thăng-Bờm, các em để: Chị Phan-Thị-Thu-Mai, Tuần-Báo Thăng Bờm, 522 bis Trương-Minh-Giảng Saigon, là chị nhận được ngay.

Thương,
Chị của các em
THU-MAI

Đêm nay trời thật lạnh, Diễm nằm trùm chăn chỉ chừa có cái đầu lộ ra ngoài. Cô bé đang học bài.

Lúc sáng cô giáo dặn ngày mai phải trả bài Công dân và Sử ký. Công dân Diễm đã thuộc rồi, còn Sử ký Diễm mới đọc qua, chưa học được chữ nào.

Nhưng sau bé buồn ngủ quá, mắt cứ híp lại. Đã thế trời lại còn lạnh nữa chớ, làm Diễm chỉ muốn trùm mền, nằm co rút như con tôm kho, đánh một giấc cho tới sáng. Thích phải biết ! Nhưng ngày mai không thuộc bài thì cũng... phải biết !

Diễm hình dung đến cô giáo Ngọc. Cô thật dễ thương, chưa bao giờ cô cho Diễm ăn đòn. Dù vậy, Diễm vẫn sợ và thương cô vô cùng, thương nhất là cái răng khèn của cô, mỗi lần cô hé miệng cười. Ôi nụ cười của cô mới đáng yêu làm sao ấy !

Từ trước đến nay, chưa lần nào Diễm bị cô phạt vì tội không thuộc bài, giờ mà bị, ề mặt với tội bạn trong lớp là cái chắc. Thôi, không ngủ đâu, phải học bài mới được. Bỏ buồn ngủ ời, bỏ cú đi nhé, đề Diễm học bài, đừng kéo

hai mi mắt của Diễm sụp xuống nha Bờ ! Ngày mai mà Diễm không thuộc bài, bị cô cho ốc lọt, lại bị bọn con Loan, Thúy, Hồng, Phượng ngạo nữa thì mắc cỡ lắm.

Bé Diễm tung chăn ngồi dậy, lấy khăn ướt lau mặt. xong cô bé quần chân khắp người, ngồi dựa lưng vào tường học. Diễm đọc thật to :

« Nước Việt Nam ta vẽ
dời Hồng Bàng 2987-258 trước
Tây Lịch, gọi là Văn...La...ng... »

Diễm chỉ đọc to được một lúc, sau dần dần nhỏ dần và mất hẳn. Buồn ngủ quá, bé vút tập lên bàn, tắt đèn, chui vô chăn, Diễm nghĩ, lâu lâu mình mới không thuộc bài một lần chớ bộ ! Và lại, chắc gì ngày mai cô kêu mình ? Với ý nghĩ đó, bé yên chí đi ngủ...

Meo... meo... meo !..

Nghe tiếng kêu của con mèo Mi mi thương mến, Diễm giờ chần vầy tay gọi :

— Mi mí ! Mi mí ! Lại đây ngủ với Diễm !

Đêm nào cũng thế, trong lúc Diễm mắc bận học bài, Mi mi đi chơi một vòng, Mi mi trở về, chui vào ngủ dưới chân Diễm.

Nhưng tối nay Diễm gọi mà

Mi mi không thềm lại, cứ đứng
trố đôi mắt bi ve xanh biếc ngó
Diễm, kêu meo meo luôn miệng.
Diễm có cảm tưởng nó hỏi Diễm :
— « Chị học bài mau... mau...
lên » !

Kêu Mi mi hoài không được,
tức mình Diễm đập mền, nhắm
mắt ngủ. Mơ mơ, màng màng,
Diễm chợt giật mình thức giấc vì
có cái gì cào cào trên mình. Thì
ra chú mèo Mi mi.

Diễm đánh nhẹ lên đầu nó
một cái, rầy :

— Mi mi làm gì ?

Và bé nhắm mắt tiếp tục ngủ.
Nhưng mới được hai phút, Mi mi
cứ lấy chân cào cào trên mình
Diễm, mà nó cào ngay nách cô bé
mới nực cười chứ lý. Bị nhột,
Diễm ngồi dậy, bật đèn. Bé ỨC
lầm, định bụng sẽ đánh Mi mi
một trận cho bỏ ghét. Nhưng Diễm
vừa mới đưa tay chụp, Mi mi đã
phóng lên bàn học của bé.

Diễm ngạc nhiên biết bao khi
thấy Mi mi ngậm cuốn tập sử ký
của Diễm vút trên bàn lúc này,
mang tới cho Diễm. Đôi mắt bi
ve trong suốt của nó nhìn Diễm
như muốn nói :

— « Chị Diễm ơi ! Chị học
cho thuộc bài mau... mau ! Chị
lười, Mi mi sẽ không thềm chơi
mí chị nữa đâu ! Ặ ! Mau... mau... »

Diễm cảm động ghê, cô bé ôm
Mi mi vào lòng, vuốt ve bộ lông
óng mượt của nó với tất cả triu
mến. Bây giờ Diễm đã hết buồn
ngủ. Cô bé để Mi mi ngồi trong
lòng, bắt đầu học bài Sử ký. Diễm
mường tượng đến nụ cười dễ
thương có chiếc răng khềnh của cô

giáo Ngọc.

Diễm vừa đi vừa hát liu lo :

— « Con mèo trèo lên cây cau,
Hỏi thăm chú chuột đi đâu vắng
nhà,

Chú chuột đi chợ đường xa

Mua mắm mua muối giỗ cha chú
mèo ».

Bữa nay bé sướng ghê nơi !
Hồi sáng trả bài Công dân bé được
những 8 điểm, đến Sử ký lại được
9 điểm. Không sướng làm sao
được chứ. Thương mèo Mi mi
quá xá !

May đêm nay không nhờ Mi
mi gọi dậy, để cho bé ngủ thẳng
căng tới sáng, mặc sức giờ này bé
sẽ khóc, sẽ ề mặt mí tội bạn vì bị
lãnh óc lột về tội không thuộc bài.
Chắc lúc đó mắc cỡ ghê đi !

Diễm vừa tới cổng nhà, đã
thấy Mi mi ngồi nhóc mồm trên
thành lan can nhìn .. trời mây mơ
mộng. Có lẽ cu cậu đang muốn
làm... thơ cũng nên !

Diễm vừa mở cổng vừa hét
lên :

— Mi mi ! Mi mi !

Mi mi giật mình, đôi mắt bi
ve xanh biếc của nó nhìn Diễm
triu mến. Mi mi nhảy vội xuống
đất, phóng lại phía Diễm. Bé vút
cập lên thềm nhà, ôm Mi mi vào
lòng ve vuốt :

— Mi mi biết hông, hồi tối
nhờ Mi mi gọi Diễm dậy học bài,
nên sáng nay Diễm được nhiều
điểm. Lại được cô khen. Cô giáo
Ngọc có cái răng khềnh rất dễ
thương đó Mi mi biết hông ? Diễm
cảm ơn Mi mi nha.

Đôi mắt bi ve của Mi mi nhìn Diễm như bảo :

— «Thế chị Diễm thương cho Mi mi kí gì đi ! Mau .. mau... ! »

Bé vuốt hai con mắt tròn quây của mi mi :

— Mi mi dễ thương lắm. Diễm thương Mi mi nhất nhà. Lát nữa Diễm chia cho Mi mi một miếng bánh bông lan của mẹ cho Mi mi chịu hông ? Mi mi xuống nhé !

Một tay Diễm ôm Mi mi,

một tay xách cặp, cô bé chạy bay vô nhà : Thưa ba má con đi học mới về. Thưa anh Hai, chị Lan, em đi học mới về Dĩ nhiên Diễm khoe om sòm về việc bé được nhiều điểm được cô giáo Ngọc rặng khềnh khen.

Suốt buổi cơm trưa, Diễm cứ ca tụng mãi cô giáo Ngọc dễ thương của bé, quên mất chuyện Mi mi đang ngồi nhóc mỗ chờ miếng bánh bông lan.

MINH HÀ (Bình Dương)

Năm nay em học thật chỉ,
Cuối năm lãnh thưởng thua gì chị Kim !
Cùng sách, cùng tập cùng gôm
Cùng bằng khen thưởng, em ôm về nhà,
Về nhà khoe mẹ, khoe cha,
Anh Minh, chị Hà, tất cả đều khen !
Và khuyến cô bé siêng năng
Gắng học cho giỏi, cho chăm, cho hiền.
Vâng lời thầy dạy, cô khuyến
Đề ai cũng mến, cùng "cưng... cưng... là"
Lại còn được thưởng nhiều quà
Nghe hứa mừng quá, chu chơ là mừng !

Bé Hạnh
(Trường Bồ-Đề Quảng-Ngãi)

PHIẾU XIN GIA-NHẬP THI-VĂN-ĐOÀN THẮNG-BỜM

Tên họ Bút hiệu (nếu có)

Tuổi Lớp Trường

Địa-chỉ Trường Địa-chỉ nhà

. Ngày . . tháng . năm 197 .

Ký tên

Đố trí khôn có giải thưởng

Các cháu thân mến,

Mở đầu cho Mục «ĐỐ TRÍ KHÔN CÓ GIẢI THƯỞNG» chú Hai muốn nói cho các cháu biết một chuyện là những câu đố trí khôn sẽ được liên tục qua mỗi tuần, và những cháu nào đáp trúng sẽ được chị Diệu Huyền, chủ bút tặng thưởng **NỬA THÁNG BÁO THẮNG BỜM** (hai số liên tiếp)

ĐIỀU KIỆN :

Phải đáp trúng cả hai câu đố. Thời hạn gửi câu trả lời về Tòa Báo Thắng Bờm là trước 6 giờ chiều ngày chủ nhật 8-3-1970. Với những cháu ở xa Tòa Báo sẽ căn cứ vào dấu nhà bưu điện đóng trong ngày 8-3-1970.

CÂU THỨ NHẤT

Một con nhện trên cây cao 10 thước, muốn xuống dưới đất dạo chơi. Nhưng muốn xuống, nhện phải nhả tơ làm thang để xuống, mà mỗi ngày nhện ta chỉ nhả được 2 thước tơ thôi, và khi...đem xuống, giây tơ bị thun lên 1 thước.

Vậy con nhện xuống được đến đất dạo chơi phải mất hết bao nhiêu ngày ??

CÂU THỨ HAI

Bờm đi dạo ra đồng quê, gặp bác chăn vịt, đang chăn 1 bầy vịt, Bờm hỏi bác ta : đàn vịt bác nhiều thế, bác đếm được cả thảy bao nhiêu con ?

Bác trả lời vắn tắt :

— Đi trước trước hai con, đi giữa giữa hai con, đi sau sau hai con.

Bờm nghĩ nát óc không ra, nhờ các bạn đoán hộ.

Chú Hai
THU-MINH

★ NGUYỄN KHAI

CÁC VAI

BỜM : 15 tuổi, đứng đắn, siêng năng, thông minh.

CU TÈO : 12 tuổi ham ăn, biếng học, có tật nói ngọng. Em của Bờm.

BÉ KIM : 11 tuổi thơ ngây, hay khóc. Em của Bờm và Cu Tèo.

MỘT MÀN — MỘT HỒI

Thời gian : buổi sáng

Cảnh trí : một bàn nhỏ phủ vải chấm đất, bên trong ngăn kéo đựng kẹo — vài chiếc ghế nhỏ — Màn kéo lên — Bé Kim ngồi thút thút khóc — Bờm từ ngoài bước vào.

BỜM (ngạc nhiên) : Ủa ! Sao khóc vậy Kim ?

Buổi sáng con gái khóc xấu lắm.

BÉ KIM (quẹt nước mắt, ầm ừc) : Anh Tèo đánh em !

BỜM (hỏi vặn) : Sao Tèo nó đánh em ?

BÉ KIM : (Kề lè) Kim gặp anh Tèo ăn cắp kẹo để trong ngăn kéo. Kim hăm sẽ mét Má. Anh Tèo trả kẹo lại rồi cốc lên đầu Kim (ra dấu) hai cái !

BỜM (lắc đầu) : Tèo hư quá ! (xoa đầu Kim) chắc đau lắm hả Kim ? đừng khóc nữa ! Đề anh lấy kẹo cho Bé ăn nha ! (Bước đến ngăn kéo).

BÉ KIM (khoát tay) : Mẹ không cho ăn đâu ! Mẹ bảo chỉ ăn sau bữa cơm cho thơm miệng ! Ăn kẹo nhiều quá răng bị sâu, mình sẽ bị sún răng.

BỜM : Ờ he ! Ăn kẹo nhiều không tốt ! Bé nói phải đó ! (sực nhớ) Tèo nó đi đâu rồi hở Kim ?

KIM : anh ấy xách ná cao su ra vườn bắn chim (chắc lười) tội nghiệp mấy con chim quá chừng !

BỜM (nói một mình) : Chắc chắn thế nào rồi Tèo cũng trở lại ăn trộm kẹo nữa. Phải làm cách nào để cho nó một bài học và «bảo vệ» hộp kẹo này mới được (vỗ trán rồi tươi cười) À ! phải rồi anh có cách ! Vui lắm à !

KIM (ngạc nhiên) : Gì vui dữ vậy, anh Hai ?

BỜM : Lát nữa anh nói Kim nghe. Bây giờ Bé làm ơn chạy vào trong mang ra cho anh một sợi dây — sợi dây Mẹ để bên cửa sổ đó ! Mau đi !

(Kim ngăn ngừ vì chưa hết ngạc nhiên — Bờm đẩy Kim vào trong rồi bước đến bàn đựng kẹo, kéo ngăn kéo, khoát tấm vải phủ mặc bàn rồi mỉm cười lý thú. Kim trở ra cầm một sợi dây. Bờm chụp lấy chui vào găm bàn cột một đầu vào phần sau ngăn kéo. phần còn lại chui xuống găm bàn để có thể kéo lại làm kẹt tay người lấy kẹo. Bé Kim bước đến vỗ vai Bờm ra dấu hỏi — Bờm khẽ miệng nói nhỏ. Kim gật gật đầu thích thú bỏ vào trong. Bờm chui xuống găm bàn núp sau tấm vải.

Một lát sau Tèo rón rén đi vào, đảo mắt nhìn xung quanh rồi nhón gót bước đến bàn đựng kẹo, ngoáy cổ nhìn ra cửa sau, kéo ngăn kéo thò tay vào lấy kẹo. Bờm nhanh tay kéo dây, khiến cái hộp bàn khép trở lại. Tèo bị kẹt tay la hoảng).

TÈO : Ái da ! Chết tui rồi ! (ái da, chết tôi rồi)

BÉ KIM (từ trong chạy ra) : Gì vậy anh Ba ? Sao la dữ thần vậy ?

TÈO (chỉ vào ngăn kéo, mếu máo) : Tao bị ghình tay tong ấy (tao bị dính tay trong đây)

BÉ KIM (nhánh nhẹn) : để em gỡ cho

(Bé Kim định gỡ thì có tiếng nói như bịt mũi vang lên)

— Con nhỏ kia ! không được tháo tay nó ra nghe chưa ?

BÉ KIM (la hoảng) : Ỗ ! Ma ! Anh Ba ơi.

(Giọng nói khi này vang lên)

— Không ma không quỷ chi hết ! Ta là THẦN KẸO đây !

Bởi thằng Tèo hay ăn cắp kẹo của ta cho nên ta phạt Tèo phải bị dính tay trong này ba ngày ba đêm chắc chết quá !

TÈO (mếu máo) : Dạ thưa ông ! Xin ông tha tội cho khon (dạ thưa ông xin ông tha tội cho con)

THẦN KẸO (ngạc nhiên) Tha sao được mà tha ! Mi đã ăn cắp kẹo của ta mà còn cộc lên đầu Bé Kim nữa. Tội của mi lớn lắm, không thể tha được !

TÈO : Xin ông tha tội cho khon. Từ nay khon hông dám vậy nữa (xin ông tha tội cho con từ nay con không dám vậy nữa)

BÉ KIM : (chấp tay xá xá) Xin ông Thần Kẹo tha tội cho anh con, anh con không dám vậy nữa đâu !

THẦN KẸO : Tha à ! Được ! Nề lời bé Kim, ta sẽ tha nhưng mà... Ngọng ! Nghe ta nói đây !

TÈO (cúi đầu) : A...

THẦN KẸO : Có phải hôm qua mi bắt chước BATMAN phi thân lên bàn làm bẽ mấy cái ly rồi đổ lỗi cho Bờm phải không ?

TÈO (chối) : Dạ, khon hông khó. (Dạ con hông có)

THẦN KẸO : Mi lại mắc thêm một tội nữa, đó là tội nói láo. Chính mắt ta đã trông thấy mi đánh bẽ mấy cái ly đó. (nói lớn) Nề ngọng ! Nghe ta nói đây. Muốn ta tha cho mi từ nay, phải bỏ tật nói láo và đừng bắt chước BATMAN hoặc CAO - BỒI phá phách nữa nghe chưa ?

TÈO (run sợ) Dạ, khon xin nghe (Dạ con xin nghe)

BÉ KIM : Ông thả anh con ra đi ông ! Anh biết lỗi rồi.

THẦN KẸO : Chưa hết đâu ! Còn nữa ! Nề Tèo nghe ta bảo đây ! Mi còn có cái tội làm biếng học bài nên thường bị cô giáo cho ố vẹt.

hơn nữa mi lại ưa trốn học đi câu cá bắn chim. Mi có chịu chữa những tội đó không ! Nói mau !

TÈO : Dạ, khon xin chữa (Dạ con xin chữa)

THẦN KẸO : Còn nữa chưa hết đâu ! Mi còn phải chữa bỏ cái thói ăn hiếp và dành ăn với bé Kim nữa thì ta mới tha cho.

TÈO : Dạ, khon xin nghe (Dạ con xin nghe)

THẦN KẸO : Mi quay lại xin lỗi bé Kim đi ! Mau lên !

TÈO : (quay nhìn Bé Kim) : anh xin lỗi em. (anh xin lỗi em).

THẦN KẸO : Tốt lắm ! Nếu mi còn tái phạm những lỗi kia nữa ta sẽ phạt mi rặng hết răng, không còn cái nào để ăn kẹo và phải chịu sún răng suốt đời ! Nào ! Bây giờ mi nhắm mắt lại đi (nói với Bé Kim) Bé Kim ! Kiểm soát lại coi Tèo có nhắm mắt thật chưa ?

BÉ KIM : Dạ anh còn hí hí

THẦN KẸO : Hồng được ! Phải nhắm lại, bằng trái lời ta sẽ bẻ răng mi (Tèo nhắm híp mắt lại, Bòm ở dưới bàn buông lỏng dây. Tèo thoát khỏi ôm tay xuýt xoa rồi định bỏ đi.)

THẦN KẸO : Chưa được ! Ta phải phạt để mi nhớ : Mi phải bò bốn cẳng từ đây ra vườn không được ngó lại ! Thi hành mau ! (Tèo cúi xuống run run bò một nước vào trong. Bòm từ trong gầm bàn chui ra tay cầm sợi dây. Cả hai nhìn nhau cười ngặt nghẽo).

MÀN HẠ THẬT NHANH

Con chó tưởng là gốc cây, đứng dài tự nhiên

Thanh toán xong cái xương này, lát nữa ta sẽ trở lại gặm cái xương kia

TRUNG CẦU TÔN-Ý

CỦA CÁC VỊ LÃNH-ĐẠO VĂN-HÓA, GIÁO-DỤC, CÁC
BẬC GIÁO-CHỨC VÀ CÁC VỊ PHỤ-HUYNH
HỌC-SINH TOÀN QUỐC

BAN BIÊN TẬP THẮNG BỜM

Thành kính yêu-cầu quý vị Lãnh-đạo Văn-hóa, Giáo-dục, quý Thầy Giáo, Cô Giáo, quý bậc Cha Mẹ, và quý Anh Lớn Chị Lớn trong toàn Nước Việt-Nam hằng cùng yêu tuổi trẻ, săn-sóc đến học vấn và hạnh kiểm của các lớp Thiếu-Niên Nam Nữ, hằng lo cho tương lai của Thanh-Thiếu-Niên vui lòng cho *THẮNG BỜM* được biết Tôn-ý và Cảm-tưởng của quý vị đối với *TUẦN BÁO THẮNG BỜM*. Ban Biên-Tập *THẮNG BỜM* rất hân-hạnh được nghe tất cả những lời chỉ-giáo, khuyên-bảo, phê-bình, chỉ-trích, của Quý vị để cải thiện và tăng cường lần lần tờ báo hướng dẫn giáo-dục Thanh-Thiếu-Niên Việt-Nam. Mục-đích của *THẮNG BỜM* là xây-dựng một thể-hệ Thanh-Thiếu-Niên Việt-Nam lành mạnh khôn-ngoaan hùng-cường, theo truyền-thống đạo-đức của dân-tộc. Chúng tôi cũng rất hoan-nghênh đón nhận những bài vở của quý vị gửi về ủng hộ *THẮNG BỜM*. Toàn Ban Biên Tập *THẮNG BỜM* xin nhiệt-liệt cảm ơn.

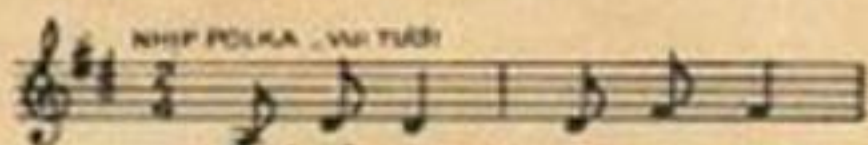
Tất cả thư-từ xin gửi về :

Ô. NGUYỄN VỸ

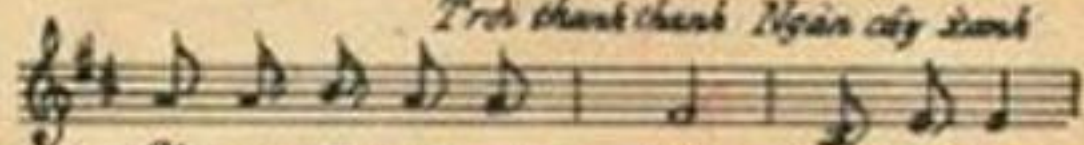
Chủ-nhiệm Chủ bút Tuần-báo *THẮNG BỜM*
522 Bis, Trương-Minh-Giảng, Saigon.

Mừng XUÂN MỚI

NHẠC & LỜI : Lê văn Khoa

Trời thanh thanh Ngàn cây xanh

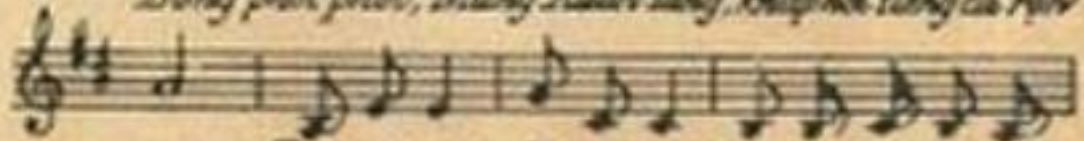
Chim đua hát trên muôn cánh. Ngàn hoa tươi

đùa gió mát chào đón Tân Xuân lại tới

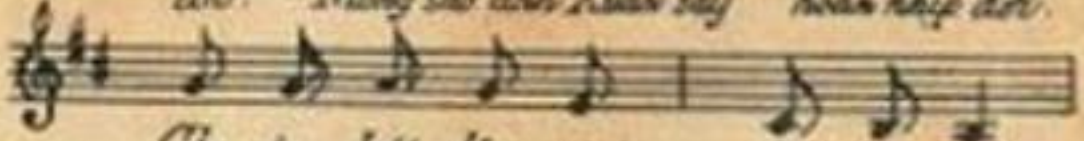
Lòng phơi phới, Mừng Xuân sang, khắp nơi tiếng ca rộn

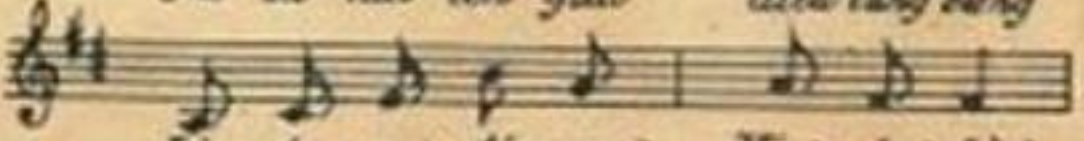
rang. Trào tin yêu hát nhịp nhàng. Mừng Xuân (hân hoan)

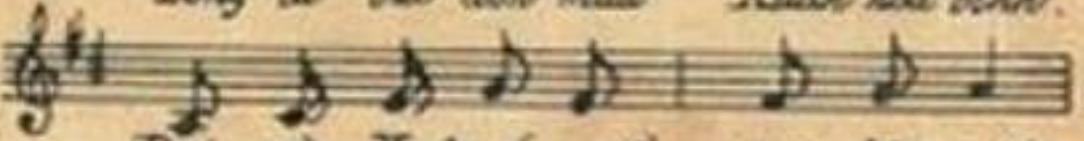
an. Mừng sao danh Xuân say hoan nhịp đời.

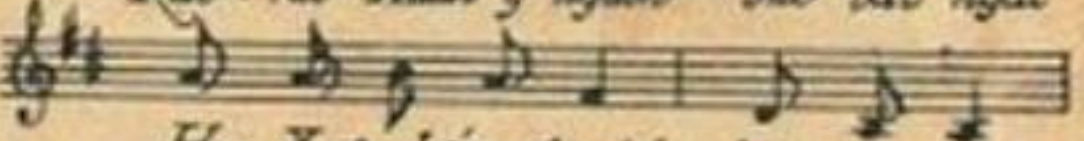
Cho ta hát lên giai điệu tương bằng

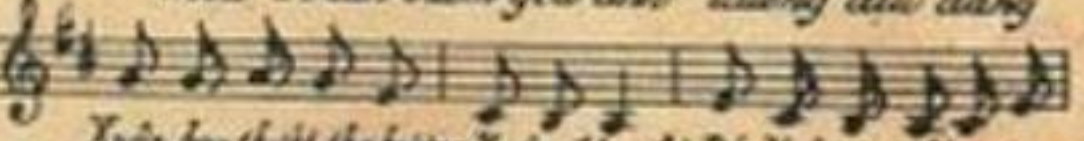
Lòng ta vui đón mùa Xuân hoà bình.

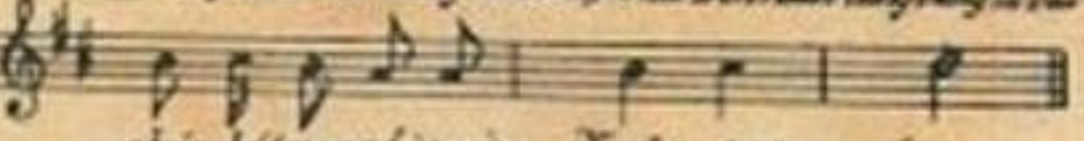
Rất - rồi Xuân ý người vui bất ngớt

Hoa Xuân buồn yêu ánh dương dẫu dăng

Xuân hay thiết tha hương Xuân đẹp đời Đón Xuân tương bằng ta vui

chào, hát vang bài mừng Xuân tươi sáng.

